

Soraya Lane

Kuuba tütar

Inglise keelest tõlkinud Ülla Jürviste

Richard Kingile

*Täna, et Sa sellesse raamatusarja uskusid
ja maailmale sellest teada andsid.*

EESSÕNA

SUHKRUPARUN JULIO DIAZE
RESIDENTS, HAVANNA, KUUBA,
1950. AASTATE LÕPP

Esmeralda kõndis õde María käevangus, kui nad elutappa isa juurde saabusid. Teenijanna oli ülakorrusele tormanud ja teatanud, et on saabunud külaline ja neid palutakse otsekohe alla tulla. See polnud ebaharilik palve. Isale meeldis külalistele tütreid tutvustada – tütreid olid ta au ja uhkus. Kui ema veel elas, lahutasid külaliste meelt vanemad ise ja tütreid kutsuti külalistega kohtuma vaid korraks, kuid nüüd tahtis isa, et tütreid ta kõrvale istuma jääksid. Talle ei meeldinud miski rohkem kui näha neid naeratamas ning äripartnereid ja sõpru lõbustamas: ta silmad löid alati särama, kui tütreid ruumi sisenesid, ning ta oli alati rahulolev, kui tütreid ta kõrval olid.

Kuid täna oli kõik kuidagi teisiti. Täna kaotas Esmeralda esimest korda oma hoolikalt lihvitud hoiaku. Ta jäi

tahtmatult seisma, kuigi María kõndis edasi ja püüdis teda samuti kaasa tõmmata. Ka Gisele liugles nende järel tuppa ja riivas möödudes Esmeralda õlga, soovides kõigest hingest näha, kes see ootamatu külaline on.

Sest seal, nende luksuslikul kuldsete servadega sohval istus ei keegi muu kui Christopher, kes neidude sisenedes end diivanilt veidi üles kergitas.

Minu Christopher on siin! Esmeralda süda jättis löögi vahele ja ta suu muutus kuivaks. *See ei saa ometi tōsi olla?!* *Kuidas on Christopher siin, Kuubas?*

„Esmeralda, sa ju mäletad härra Christopher Duttonit Londonist?“ Isa nägu lausa säras, kui ta, sigar käes, Esmeralda poole vaatas ja tütreid käega lähemale viipas. „Ja need on minu tütreid María ja Gisele!“

Esmeralda sundis end jalgu liigutama. Ta ei tahtnud, et isa aru saaks, kuidas Christopheri kohalolu teda mõjutab, ning oli tänulik, et mehe pilk temal vaid põgusalt peatus ja ta hoiak laitmatuks jäi. Kas Esmeralda oli vaid ette kujutanud, et nende vahel on midagi? Seda, kuidas mees teda Londonis vaatas, kuidas nende käed kokku puutusid, kuidas nende väikesed sõrmed põimusid, enne kui ta viimasel kohtumisel Esmeralda juurest minema kõndis?

„Nii meeldiv on teiega taas kohtuda, Esmeralda,“ lausus Christopher seistes ja noogutades, kõigepealt María ja seejärel Gisele kätt võttes. Esmeralda põsed tulitasid meest nähes. Kui Christopher María kätt suudles, vaatas õde üle õla Esmeralda poole ja kergitas kulme. Muidugi oli Esmeralda talle kenast inglasest rääkinud ja Londonist tagasitulekust alates oli ta mehele pidevalt mõelnud,

kuid ta poleks eales osanud oodata, et mees neile Kuubasse külla tuleb. Kui kord Esmeralda kätte jõudis, hoidis Christopher tema kätt vaid hetke kauem kui kombeks ja puudutas seda põgusalt huultega, pilk ainiti naise silmades.

„Mis, ah, mis küll ...“ Esmeralda parandas end kiiresti ja kõhatas hääle puhtaks, kui mees ta käe vabastas. „Mis teid küll Havannasse toob, härra Dutton?“

„Teie isa käis peale, et keegi firmast siia tuleks ja koha-peal vahetult tootmise üle vaataks,“ ütles Christopher taas istet võttes, kui isa neil kõigil istuda palus, kuid mehe pilk püsis endiselt Esmeraldal. „Pean ütleva, et talle on väga raske ära öelda, ja ma ei suutnud vastu panna kiusatusele ise Kuubasse tulla, eriti pärast seda, mida ma teilt Havanna pidutsemiste kohta olin kuulnud. Te maalisite oma eksootilisest maast võrratu pildi.“

Siis kiirustas tuppä üksi teenijannadest. Kasutades juhust, et isa tähelepanu keskendus mujale, sõandas Esmeralda nüüd lõpuks kauem Christopheri vaadata ning kramp ta kõhus andis järele, kui mees talle naeratas ja ta pilgust võis järeldada, et tal on sama hea meel naist näha kui naisel teda.

Võib-olla ma siiski ei kujutanud ette ta tundeid minu vastu.

„Pudel meie parimat šampust!“ hüüdis isa sigarit süüdates ja tuppä teravalõhnalist suitsu pahvides ning teenijanna tõttas ta käsku täitma.

Christopherist lähedalt möödudes jäi Esmeraldal hing kinni, kui ta kleidiäär põgusalt mehe põlve puudutas ning

mees ta väikese sõrme kinni püüdis. Nende sõrmed põimusid vaid hetkeks ja keegi teine seda ei märganud, kuid see ütles Esmeraldale kõik, mida ta teada tahtis.

Mees ei tulnud siia üksnes Kuubat avastama.

Mees oli selle pika teekonna ette võtnud, et temaga kohtuda.

I

LONDON, TÄNAPÄEV

Kõrvulukustavalt valju muusika taustal andis Claudia, pintsel käes, valgele aknalauale lõplikku lihvi. Ta oli viimased kuus kuud seda korterit vuntsinud, püüdnud selle kunagisele interjööri elu sisse puhuda, ning kulub veel mõni päev, kuni see täielikult valmis saab.

Ta astus sammu tagasi ja imetles tehtut ning äkki tabas teda nostalgia, et peab korterist loobuma, kuigi polnud kavatsenudki seda endale jätta. *See on äri*, veenis ta end. *Projekti ei tohi armuda. See pole kodu.* See oli viimasel aastal Chelseas teine korter, mille ta oli renoveerinud ning sealjuures iga hetke nautinud. Disainimine, värvimine, stiliseerimine – see kõik oli nii erinev ta varasemast tööst ja pakkus talle tohutut rahuldust, mida ta oma eelmisel töökohal kunagi ei tundnud.

Siis asendus muusika telefonihelinaga. Claudia pani pintslu käest ja pühkis käed tunkedesse puhtaks, enne kui

telefoni võttis. Ta aimas telefoniekraani nägemata, et tõenäoliselt on helistajaks üks tema vanematest: neil päevil olid ta pereliikmed või telefonimüügiagendid ainsad, kes talle helistasid.

Ekraanil helistaja nime nähes veendus ta, et tal oligi õigus. „Tere, ema!“

„Tere, kullake, kuidas sul läheb?“

„Suurepäraselt. Ma lõpetan just värvimist ja kohe saab kõik peaaegu valmis.“

„Tore. Me loodame ka seda näha, kui järgmine kord sinu juurde tuleme.“

Claudia teadis, kui raske ta töökohavahetus ema jaoks oli. Ema oli olnud väga uhke, et ta ainus tütar ülikoolis ärijuhtimist õppis, ja veelgi uhkem selle üle, et ta oli tööle asunud mõjukas finantsettevõttes, just nagu isa kunagi. Ta vend oli jurist, mille üle neil samuti hea meel oli. Ema ise polnud kunagi ülikoolis ega tööl käinud ning Claudia tundis sageli, et ta teostas end kaudselt tütre kaudu. Või vähemalt oli see seni nii olnud, kuni Claudia oma suurepärasest töökohast loobus ja teatas, et hakkab tegelema ja elatist teenima hoopis kinnisvara renoveerimisega.

„Kas ma võin endiselt järgmisel nädalavahetusel teile külla tulla?“ küsis Claudia.

„Muidugi! Meil on hea meel sind näha, aga ma ei helista selle pärast.“

Claudia ootas, et ema jätkaks, ning hakkas samal ajal pintsli puhastama.

„Tahtsin tegelikult küsida, kas saaksid reedel minu asemel ühele koosolekule minna.“

„Sel reedel? Ikka saan. Mis koosolek see on?“

Emma köhatas. „See kõlab veidi kummaliselt, kuid meie kui sinu vanaema pärijad saime hiljuti ühe kirja ja kuigi su isa arvab, et tegemist võib olla mingi pettusega, arvan mina, et oleks siiski vaja minna – kasvõi selleks, et näha, millega tegu.“

„Hästi,“ vastas Claudia, samal ajal kööki kohvi tegema minnes. *Mis koosolek see võib küll olla, mida isa peaks ei kiida?*

„Saadan selle kirja sulle meiliga edasi, kohe kui telefoni käest panen. See tähendab mulle palju, kui sa minna saad. Minu meelest poleks see vanaema vastu aus, kui me seda ei teeks, kasvõi igaks juhuks.“

Claudia noogutas. Harva juhtus, et ema tal midagi teha palus, seetõttu polnud tal mineku vastu midagi, kuid see, et isa arvates on tegu pettusega – mis iganes laadi –, muutis teda valvsaks. Isa instinktid olid tavaliselt õiged.

„Emma, kui sina soovid, et ma läheksin, siis ma seda ka teen. Saada mulle see kiri edasi.“

„Täna sind, kullake. Olin kindel, et sa nõustud.“

Nad lobisesid veel veidi, kuni Claudia emaga hüvasti jättis, ja varsti pärast kõne lõppu saabuski e-kiri. Claudia avas kirja ja lasi pilgu kiiresti üle sõnumi.

KÕIGILE ASJAOSALISTELE

CATHERINE BLACKI PÄRANDVARA KÜSIMUSES

TEIE KOHALOLEK ON VAJALIK ADVOKAADIBÜROOS WILLIAMSON,
CLARK & DUNCAN, LONDONIS PADDINGTONIS REEDEL,
26. AUGUSTIL KELL 9.00, ET SAADA KÄTTE PÄRANDATUD ESE.

PALUN VÕTKE MEIE BÜROOGA ÜHENDUST JA KINNITAGE, ET
OLETE KIRJA KÄTTE SAANUD.

LUGUPIDAMISEGA
JOHN WILLIAMSON

Claudia luges hämmeldunult kirja veelkord läbi. Pole ime, et isa seda pettuseks peab. Aga kui ema soovib teada, millega tegu, selgitab ta selle välja. Vanaema surm oli nende kõigi jaoks raske, eelkõige seetõttu, et vanaema oli olnud perekonna suurepärase kokk ja kutsunud neid alati pühapäeviti lõunale – traditsioon, mis pärast vanaema surma oli hääbunud ja eelmisel aastal lõpuks täiesti liiva jooksnud. Võib-olla oli ema jaoks liiga vara pärandiasjades tegeleda või oli midagi, millega ta polnudki tegele-
nud, kuigi isa oli tavaliselt paberimajanduse ja poolikute asjaajamistega väga hoolas.

Claudia pani muusika uuesti mängima, keerles korteris ringi ega tahtnud mõelda eelmise aasta muredele. Ta oli mõnekuulise vahega kaotanud nii vanaema kui ka oma parima sõbranna ning üks põhjustest, miks ta oma uut tööd armastas, oli see, et sellel puudus vähimigi seos ta minevikuga.

Ta vaatas naeratades ringi ja imetles tehtut. Korter nägi imekena välja: seinad olid nüüd mahevalged, köök pea-aegu lõpetatud ja kattepaberi alt paistev puupõranda toon täpselt õige. Kui mööbel sees, tuleb sellest imeilus korter.

Claudia oli vahetanud pükskostüümi tunkede vastu, juuksed olid soengu asemel hooletusse krundi keeratud, kuid ta polnud kunagi nii õnnelik olnud kui praegu.

Pärast juhtunut oli tal olnud võimatu oma endisesse töökohta jääda. Praegust tööd tehes tundis ta end hästi ega pidanud iga päev probleemidega maadlema.

Nüüd pean selle korteri vaid maha müüma ja püüdma vaheltkasu teenida.

2

Claudia kõndis kinnisvaramaakleriga läbi kogu korteri, näitas talle värskelt plaaditud *en suite* vannitube ja imetles uut mööblit, seejärel tulid nad tagasi avatud köök-elutuppa. Päike paistis, terrassiuksed olid pärani – päev, mil on võimatu end halvasti tunda.

„See kõik on rabav, absoluutselt rabav,“ lausus maakler käega köögi kivipinki siludes. „Olen kindel, et selle müüme me kiiresti. Millal te tahate, et me kuulutuse üles paneks?“

„Otsustan seda nädala jooksul,“ ütles Claudia terrassil välidiivanit vaadates ja kujutas taas ette, et hakkab siin ise elama. Aga kui ta siia otsustab jääda, peab ta jälle tööd otsima hakkama. Polnud mõeldav uut renoveerimisprojekti alustada, kui ta seda korterit maha ei müü. Ta keskendas tähelepanu taas maaklerile. Võib-olla ei oleks ta tohtinud renoveerimise ajal korteris elada – siis poleks ta sellesse nii kiindunud.

„Andke mulle siis teada, mida te teha tahate. Tean, et meil on juba kliente, kes oleksid huvitatud ja tuleksid seda vaatama juba enne kuulutuse avaldamist.“

Claudia taskus hakkas telefon helisema ja ekraanile ilmus kiri: *Kohtumine advokaadiga*. „Pean vabandama – hakkan koosolekule hiljaks jääma,“ lausus ta. „Võtan teiega varsti ühendust. Täna teid tulemast!“

Claudia saatis maakleri kiiresti välja ja jooksis magamistuppa, sobras riietes, võttis välja pika pintsaku ja tõmbas selle valge T-särgi peale. Ta leidis paari teksaseid, tiris need jalga, torkas varbad tossudesse, haaras käekoti ning tormas ukse juurde. Siis vaatas ta käekella.

Metroorong Sloane Square'ist Paddingtoni väljus iga kümne minuti järel, mis tähendas, et ta jõuab büroosse siiski õigeaks ajaks. Kui ta sinna ei jõua, saab ema pahaseks.

Claudia jõudis klaasfassaadiga büroohoonesse, kus asus Williamson, Clark & Duncan, kümme minutit varem. Pärast sekretäri vestlemist ta istus ja tõmbas hinge. Talle ei meeldinud hiljaks jääda, seetõttu oli ta metroost bürooni jooksnud, kuid ilmnes, et see polnudki vajalik.

Istunud, märkas ta ooteruumis ka teisi inimesi, kes üllataval kombel olid kõik naised ja umbes samas eas. Mõned neist lappasid ajakirju, teised lihtsalt istusid, käekott põlvedel, ning vaatasid ringi nagu temagi.

Claudia polnud koosolekule palju mõelnud, kuid nüüd, kui ta siin oli, kaldus ta emaga nõustuma: kõik näis olevat ametlik. Juba üksnes büroo välisilme veenis teda selles.

Enne kui ta kõigele rohkem mõelda jõudis, tõusis sõbralik noor sekretär laua tagant püsti ja pöördus ootajate poole. Claudia oli üllatunud, kui sisse paluti korraga mitu naist, mitte teda üksi.

Mõned vahetasid temaga pilke. Claudia laskis kahel naisel enda ees ruumi siseneda. Ta kuulis, kuidas üks neist midagi pärandusest mainis, ning ta teravdas tähelepanu.

Hmm, pärimisele polnud ma mõelnudki. Oleks nii vana-ema moodi kõige eest hoolt kanda.

Kui nad suurde konverentsisaali jõudsid ja neil laua äärde istuda paluti, lakkas jutusumin silmapilkselt. Laua otsa istus keegi elegantselt riides mees. Claudiast vasakul istus kolmekümnendais naine, kes suurte silmadega kõiki ruumis olijaid uuris. Ta kandis siidpluusi ja kõrge taljega musti pükse: tegelikult meenutas ta Claudiale teda ennast, kui ta finantssektoris töötas. Naist vaadates tundis Claudia oma kunagisest riietusest isegi veidi puudust.

Claudia võttis talle ulatatud paberi ja tooli seljatoele nõjatudes libistas pilgu sellest üle, kuni mees rääkima hakkas. Teda ei üllatanud, kui mees tunnistas, et on ebariilik neid kõiki korraga sisse kutsuda.

Claudia vaatas ruumis ringi ning oleks tahtnud teada, kas mõnel naistest on aimu, miks nad siin on, või tundsid nad end kõik samuti nagu tema ega aimu vähimatki, mida see kõik tähendab. Claudia toetus toolikorjule, kui

advokaat rääkides ja naeratades mõne sammu ettepoole astus, üks käsi sundimatult taskus.

„Mina olen John Williamson ja see siin on mu klient Mia Jones. Tema soovil ma teid kõiki täna siia kutsusingi – või õigemini ta tädi Hope Berensoni soovil. Ka ta tädi oli aastate eest meie klient.“

Claudia rüüpas ta ees laual olevast veeklaasist lonksu ja mõtles, kes see Hope Berenson küll on.

„Mia, annaksin nüüd sõna edasisteks selgitusteks teile,“ lausus mees.

Mia noogutas ja tõusis püsti. Claudia nõjatus teda kuulates toolile ja märkas, kui ebamugavalt Mia end äkki näis tundvat, või läks ta nii paljude inimeste ees rääkides lihtsalt närvi.

„Nagu te just kuulsite, Hope Berenson oli minu tädi ja palju aastaid pidas ta siin Londonis Hope's House'i, mis oli mõeldud üksikemade ja nende laste abistamiseks. Ta oli tuntud oma diskreetsuse ja lahkuse poolest, vaatamata rasketele aegadele.“ Mia naeris ja näis endiselt ruumis ringi vaadates närviline. „Olen kindel, et te mõtlete endamisi, miks ma küll kõike seda teile räägin, kuid uskuge mind – varsti te taipate.“

Hope's House? Mis pistmist võis tema vanaemal olla üksikemade majaga? Kas ta vihjab, et vanaemal oli nooruspõlves väljaspool abielu sündinud laps? Kas selles asi ongi? Kui nii, siis võtab see küll ema sõnatuks!

„Kuidas see vana maja just meiega seotud on?“ küsis Claudia.

„Vabandust, oleksin pidanud sellest alustama!“ lausus Mia kimbatuses, tõsis toolilt ja hakkas ruumis ringi kõndima. „Mu tädil oli seal suur kabinet, kus ta hoidis kõiki pabereid ja dokumente, ning mulle meenus, et mu emale meeldis väga selles ruumis olnud vaip. Seetõttu otsustasin vaiba kokku rullida ja seda kuskil kasutada, mitte minema visata. Ent kui ma vaiba üles tõstsin, nägin midagi kahe pörandalaua vahelt. Ja uudishimulik nagu ma olen, pidin kindlasti mõne tööriistaga tagasi tulema ning need lauad üles kangutama – et näha, mis seal pörandal all on.“

Claudia vangutas pead ja toetas selja toolileenile.
Uskumatu.

Ent ikka veel ei saanud ta aru vanaema seotusest kõige kirjeldatuga.

„Kui olin esimese laua üles kangutanud, nägin kaht tolmust karpi, ja kui olin üles kangutanud teise laua, ilmus nähtavale veelgi karpe, kõik ilusti rivis ja kõigil küljes ühesugused käsitsi kirjutatud sildid. Ma ei suutnud uskuda, et olin midagi seesugust leidnud, kuid kohe, kui nägin, et igal karbil on nimi, sain aru, et mina ei tohi neid avada – ükskõik kui väga ma ka oleksin soovinud näha, mis nende sees on.“ Mia naeratas ja tõstis pilgu, silmitsedes neist igaüht, enne kui jätkas. „Täna võtsin ma need karbid siia kaasa, et neid teile näidata. Olen üllatunud, et minu uudishimu on ka teid kõiki siia kohale toonud.“

Mia asetaskarbid ükshaaval hoolikalt lauale ja Claudia sirutas kaela, et paremini näha.

Ja äkki märkas ta ühe karbi küljes käsitsi kirjutatud vanaema nime: Catherine Black. *Miks on ühel karbil minu*